

Անցնող Մարտ ամսու 14ին, Երևանի մէջ ժաւացած է հայրենական ժամանակակից մեր բանաստեղծութեան ամենէն երախտաւոր և տիրուած դէմքը՝ Յովհաննէս Շիրազի:

Հանգստեցալը ծնած է 1914ին՝ Լինինական, և իր հրատարակած առանձակ մը քերթողական գիւտներով փառապանծ վաստակ մը կտակած հայ քնարերգուքեան:

Շիրազ երգած է, անդուգական արտահասով մը, մօր սէրը, հայրենի բնութիւնը, վերելքը, անցեալն ու ապագան, բայց մա՛նուաւոր Մասիսը, որ այլևս անբաժան գարձում է իր գինունէն: Սխալ պիտի չըլլար զինք որակել Վաստերգակն բանաստեղծ:

Սառեկ՝ զոյգ մը քերթուածներ, հարուստ իր ժառանգութենէն, ԽՄԲ.

ԱՐՁԱՆ ԱՐՈՎԵԱՆԻՆ

Ամէն անգամ, երբ նայում եմ մեր աշխարհին,
երբ նայում եմ մեր աշխարհին, Մասիս սարին,
Քեզ եմ յիշում, քո կարօտն եմ ես հեկկելում,
Քո կորուստն է սիրտս սգում:

Ամէն անգամ, երբ հայեացքս Մասիս սարին՝
Քեզ որոնում ու չի գտնում սուրբ կատարին,
Թուում է, թէ այն վարդագոյն ամպն ես, որ դեռ
Բարձրանում է լանջերն ի վեր:

Ամէն անգամ, երբ այն պայծառ ամպն է կորչում,
Երբ Ուրազն է նայում լեռանն ու հառաչում,
Ինծ թուում է, թէ սուրբ լեռան անդունդն ու ձոր,
Քո մեծ սրտի խոցերն են խոր:

Ու կարօտով ամէն անգամ, բայց ցնծագին
երբ նայում եմ մեր աշխարհին, Մասիս սարին,
Թուում է, թէ Մասիս լեռն է քեզ աշխարհում
Իբրեւ արձան վեր բարձրանում:

Ու ամէն գարուն՝ մօր գերեզմանին
Երկու կապուտակ ծաղիկ են րացում,
— Նրանք աչքերն են մօր կարօտագին,
Որ միշտ իր որդու ճամբան են պահում:

Մայր իմ, մի ծիլ տուր քո բարի սրտից՝
Աշխարհի դառը ծառը պատուաստեմ,
Թող մեռնի՝ չարը, որ բարի՛ն ծաղկի,
Մօ՛ր պէս քաղցրանայ մարդը մարդու դէմ: